

Nyårsdagen i nådens år 2021

Kristi omskärelses dag

Introitus Psalt 40:2-9, Gt 1 Mos 17:1-14, Ep Tit 3:4-7, Ev Luk 2:21

Upphöjd vare du Gud över himmelen, över hela jorden sträcke sig din ära!

Du Herre är densamme från släkte till släkte och dina år har ingen ände, men våra år är få och fyllda av oro och möda, av synder och missgärningar. Vi har syndat, vi har varit ogudaktiga, vi liksom våra fäder. Men Herre, för all din rättfärdighets skull, handla icke med oss efter våra synder och vedergäll oss icke efter våra missgärningar. Kom till oss i nåd och barmhärtighet och låt din godhet leda oss även detta nya år. Inte på grund av vår rättfärdighet utan på grund av din stora barmhärtighet kommer vi inför dig med våra böner. O Herre, hör vår bön! O Herre, förlåt oss! O Herre, hör vårt rop! Vi är ju ditt folk, får i din hjord, vi är ju uppkallade efter ditt Namn. Amen.

Ett nyår innebär väl alltid en dubbelriktad predikan, men i år, nyåret 20/21, blir vi särskilt påmind om detta. Vi lämnar ett år bakom oss fyllt av sorger och prövningar, och vi undrar: Varför? Och vi går in i ett år då farsoten alltjämt härjar med till synes oförminskad styrka, och vi undrar: Hur länge? Sådana frågor och liknande ger oss Herren inte något svar på, men han har ett angeläget ärende med den pandemi, den prövning han har lagt på oss. Den har gett oss ett ofrivilligt uppehåll i vår verksamhet och manar oss då, såväl enskilda kristna som kyrka och församling, till självrannsakan och till att på nytt pröva hela vår situation i ljuset av Guds Ord, av Skriften allena. Och den påminner oss om vem vi ska vända oss till i all vår nöd och i allt vårt bekymmer och varifrån vi väntar hjälp och tröst och allt gott. ”Jag lyfter min ögon upp till bergen. Varifrån ska min hjälp komma? Min hjälp kommer från HERREN, som har gjort himmel och jord.”

Överallt i världen firar man en nyårsdag som en festdag, både i religiösa och i profana sammanhang, även om man inte överallt har just 1 januari som nyårsdag. Men för Kristi kyrka och församling är det inte i första hand årsskiftet som firas, utan fortsättningen av julens under och glädjebud. Det är idag den åttonde dagen (oktavdagen), det är Kristi omskärelses dag, som vi läste i evangeliet. Den här festdagen förkunnar för oss att den evige, allsmåttige Guden, som blivit människa, för oss människor och för vår salighets skull har gått in under lagen och befriat oss från lagens hot och krav. Idag, redan på årets första dag, möter Gud oss med detta budskap, detta evangelium: genom *DEN ENDES* lydnad är domen över *de många* upphävd, och så skänkes oss Kristi rättfärdighet.

Vi firar alltså Kristi omskärelse, men var det egentligen något märkligt? Omskärelser skedde väl varje dag i det gamla Israel på åtta dagar gamla gossebarn. Jovisst, men vi får aldrig glömma att den lille pilt som idag omskäres är Han som är Messias, Herren. Ordet som var av Gud, och alltings Skapare och upphov. Det är bara Han som kan göra denna dag till vad den är för oss. Ingen skapad varelse, vare sig en människa eller en ängel, skulle kunna gå in i vårt ställe och till godo för oss ta på sig lagens ok och bära detta – och så skaffa fram ”en evig rättfärdighet”. Om så verkligen någon skulle uppfylla hela lagen, så vore ju det ”bara vad vi var pliktiga att göra” (Luk 17). Nej, bara Han som själv är lagens Herre kan låta sin lydnad flöda över, till godo för oss. Och denna hans lydnad – som i himmelen räknas som vår – tar sin början idag, på åttonde dagen, då Gud i sin antagna mandom får bära lagens krav, på sitt kött får lida omskärelsens smärta, och idag för första gången utgöt några droppar av sitt heliga och dyrbara blod – det blod som renar från alla synder. Se, detta som är den stora kristna nyårsglädjen, den smäller väl omätligt mycket högre än alla nyårsmällare och allt nyårsbubbel och alla löften som avgavs runt tolvslaget för att snart vara glömda.

Nyårsdagen förkunnar ett ljuvligt evangelium och skänker oss barnskapets trygghet, ty

Jesu omskärelse är vår lydnad, och ger löfte om bönhörelse

Genom Jesu omskärelse uppfylls lagens krav på oss.

Redan i tidsangivelsen, ”när åtta dagar hade gått”, talar lagens krav; i 1 Mosebok 17 och i 3 Mos. 12 stadgas att varje nyfödd pojke skulle på åttonde dagen omskäras för att så upptas i förbundet och därmed ställd under dess krav och förmåner. Denna bestämmelse har sådan tyngd att även om det skulle bli på en sabbat så ska det ske på den åttonde dagen, sabbatsbudet får då ge vika. Ja lagen talar till oss med sin fordran om en fullkomlig uppfyllelse, till minsta prick, som innebär en obruten Gudshängivelse, att ”älska Gud över allting och sin nästa som sig själv.” Har någon av oss någonsin förmått detta? Har vi på Guds ” Du skall” svarat med glädje: Ja Herre, detta har jag gjort varje dag hittills och vill av hela mitt hjärta gärna fortsätta så? Nej, alltsedan syndafallets dag gäller detta Skriftens ord i Psalm 14 (citerat i Rom 3): ”Det finns ingen som gör det goda, det finns inte en enda.” Nu menar kanske någon att detta är väl en typisk mörk och dystert ”luthersk” syn! Tänker du så, då har du stannat på halva vägen och missat vad evangelisk-luthersk kristendom är. Mörkt, javisst bakgrunden är mörk rent av nattsvart, men mitt i detta mörker strålar nu ljuset fram. På Juldagen hörde vi glädjebudet: ”Det folk som vandrar i mörkret ska se ett stort ljus, över dem som bor i dödsskuggans land ska ljuset stråla fram.” Mitt i syndafallets mörker träder Han, som är Världens Ljus fram, den Ende Rättfärdige, som i sitt liv i allt uppfyller och bejakar Guds vilja: ”Se, jag kommer, i bokrullen står skrivet om mig. Att göra din vilja, min Gud, är min glädje och din lag är i mitt hjärta.” Till följd av detta får vi börja det nya året i ljusets och hoppets anda; vi får med trons ögon skåda hur det ordet och löftet förverkligas att ”genom den Endes lydnad de många ska stå som rättfärdiga”.

När så namnet Jesus strålar fram som laguppfyllelsens heliga namn, såsom evangelium om Kristi omskärelse förkunnar och avser – ” Se, Jesus är ett trösterikt namn, Som öppnar oss en Faders famn. Igenom Jesus nåd vi får, Ty han har burit synden svår. I nåd Gud Fader till oss ser, Tillräknar inte synden mer.” – då fattar tron om namnet Jesus som sin tillflykt och sin rättfärdighet. Då får du i namnet Jesus tillägna dig hans fullkomliga rättfärdighet som din personliga rättfärdighet, och du får be frimodigt i Jesu namn, ja du får tala med Gud med samma frimodighet som Sonen talar med Fadern. Förty när Jesus idag går in under lagen i vårt ställe, så ger det oss också löftet om bönhörelse i Jesu namn. Namnet Jesus, ”Herren är frälsning” gavs honom vid omskärelsen som ett vittnesbörd att därigenom var även domen över oss avvänd; den straffande vreden var utgjuten över den ende som mäktar bära den, vredesbägaren räckt åt den ende som mäktar dricka den. Åtta dagar gammal börjar han utgjuta sitt blod och bli vår Frälsare. Så vänds för oss fördömmelsen i välbehag, och i barnskapets ande ropar vi Abba Fader.

Fadern äras när vi tror att vi genom Sonen har alla våra synder förlåtna.

Det är vår tro och bekännelse att Gud i Jesus Kristus har kommit i världen, inte för att låta sig betjänas, utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för de många, att han har kommit för att tjäna oss, för att utblotta sig i ödmjuk lydnad för vår skull. Vi ska tacka, lova, lyda och tjäna Gud, men inte som någon grund för vår salighet, frälsningens och salighetens grund skådar vi idag i ett åtta dagar gammalt gossebarn som blir omskuren och får namnet Jesus. Men som en följd av vår frälsning, inte för att bli frälsta utan för att vi är frälsta, ska vi tjäna Gud i vårt dagliga liv, så att ”Fadern blir förhärligad i Sonen”. Det sker när vi gör bruk av namnet Jesus, när vi i all vår nöd och anfäktelse, i frestelser och i syndanöd kommer inför Gud med våra böner i Jesu namn och tror och förtröstar på att Gud alltid hör en bön i Jesu namn. Då stiger vår tillbedjan upp till Faderns tron som en välluktande rökelse. Så äras Fadern genom Jesu namn, det namn som vi firar idag och som är oss givet för att brukas i våra böner i tro och förtröstan. Ty att tro Guds Ord och Löfte det är att ge Gud hans ära. I tro på hans godhet och i tro på att Jesu omskärelse skedde för vår salighets skull vill vi

trots det dystra världsläget nu ta emot detta nya år, kanske vårt sista, ur Guds hand som ett nytt nådens år från Herren. Och över dess ingång sätter vi namnet Jesus. Amen.

Låt oss tillbedja den Evige:

Allsmäktige Herre, din är äran idag och i evighet. Av dig har allting sitt upphov. Du ger människan hennes nödtorft. Även markens djur föder du. Men inget som du skänker är att likna vid ditt eget ljuva och stora fadersnamn, som du har inskrivit i våra hjärtan. Fader, genom din tjänare Jesus har du skänkt oss kunskap om sanningen och tron och livet hos dig som aldrig dör. Allt annat dör. Tiden har en ände. Men din tillvaro, du Allrahögste, lider inga skiften. Halleluja. Gud, vår Gud, din är äran idag och i evighet. Amen. (En bön ur kristenhetens äldsta katekes.)